

Posudek na bakalářskou práci
Martin PIŠEČNÝ: Příčiny oslabení pozice Francouzské komunistické strany v průběhu prvního vládního období Françoise Mitteranda (1981-1988)

Autor si na s. 9 vytýká jako hlavní cíl „sledovat vývoj Francouzské komunistické strany (PCF) mezi léty 1968 až 1988 a následně popsat příčiny oslabení její pozice, ztráty voličů a společensko-politického vlivu ve francouzské společnosti“ a v následujících odstavcích pak věrohodně zdůvodňuje výběr takové periodizace.

Vcelku jasně definovanému záměru ovšem neodpovídá název práce, což je první závažnější nedostatek studie. V úvodu nastíněný program ale M. Pišečný ve třech kapitolách dodržuje a předkládá kultivovaně napsanou přehledovou studii o vývoji PCF ve dvacetiletí 1968-1988. V první kapitole sleduje hlavně proměny jejího spojení se socialisty, analyzuje její volební výsledky a nastiňuje vývoj jejího elektorátu. Teprve v poslední třetině první části (s. 19-23) se dostává k v názvu anoncovanému prvnímu septenátu prezidenta Mitteranda, aby krátce prezentoval komunistické ministry ve vládě P. Mauroya a dopady vládního angažmá PCF na její volební výsledky.

V druhé kapitole nazvané „Vnitrostraničná proměna“ se M. Pišečný opět vrací do roku 1968 a v podstatě výhradně na základě *Histoire du Parti communiste français* francouzských historiků S. Courtoise a M. Lazara podává stručnou historii vnitřního vývoje PCF v období 1968-1988: poněkud nadbytečně opakuje již v první kapitole uvedené volební výsledky, programové změny, úskalí koalice se socialisty. Podrobněji zde řeší vztah PCF k Moskvě.

Ve třetí kapitole „Komunismus a francouzská společnost“ pak studie dostává velmi esejevitý charakter a autor dosti vágně uvažuje o vnímání „komunismu“ v poválečném kontextu a pokračuje „obrazem moderní Francie“. Opakovaně sklouzává ke konstatování typu „Heslem moderní Francie je nezávislost, svoboda, individualita a hospodářský růst“ (s. 40), což je snesitelné v rozmáchnutých syntézách, jako jsou např. Dějiny Francie G. Dubyho, na které M. Pišečný odkazuje, ale v bakalářské práci, kde má student prokázat schopnost precizní formulace problematiky a přesné argumentace, by se podobné fráze vyskytovat neměly. Poněkud bizarně taky působí autorovo oddělování „francouzské společnosti“ a PCF (kterou, jak sám velmi přesně uvádí, až do 80. let volilo pravidelně více než 20% francouzských voličů) – nebyli snad francouzští komunisté a jejich voliči součástí „francouzské společnosti“? Jak rozumět větám jako „francouzská společnost se zaměřila na odkrývání skutečné politiky a rétoriky PCF“? (s. 39) Kdo to tedy je - ona „francouzská společnost“? Poněkud relevantnější a zajímavější je až závěrečná část třetí kapitoly, kde autor

prezentuje proměny členské základny PCF z hlediska geografického, socio-profesního a genderového.

Celá práce je založena na relativně úzkém korpusu sekundární literatury – hlavním zdrojem je již zmiňovaná monografie Courtoise a Lazara, tu M. Pisečný doplňuje z politické historie intelektuálů ve Francii (D'Appollonia) a ze souhrnné prezentace politických stran Páté republiky (Ysmal). Jde tedy dominantně o klasiky politické historie, což je v této oblasti poněkud jednostranný výběr – existuje nemálo zajímavých prací, zabývajících se poválečnou PCF např. ze socio-historické a mikrohistorické perspektivy (např. G. Noiriél apod.), které by mohly korigovat autorův poněkud jednostranný náhled.

V práci najdeme několik překlepů a drobných gramatických chyb (s. 8, 9, 11, 18, 20 atd.), celkově je ovšem práce na velmi dobré jazykové úrovni.

Studii M. Pisečného doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení stupněm **dobře až velmi dobře**.

9. června 2010

PhDr. Ondřej Matějka